

HỒI 335

Tề Vương Nguyên Cát

K

hi Lý Nguyên Cát xuất lĩnh tướng sĩ tiến bước đến chỗ bọn Khấu Trọng thì trong lán ngoài ba gã ra không còn ai khác. Chủ quán đã vui vẻ cầm “tiền bồi thường” của Khấu Trọng mà nhanh chân chạy mất.

Sự thật là cả dịch trạm không người nào không tận lực bỏ chạy. Ai cũng biết rằng đó không phải là chuyện chém giết bình thường trong giang hồ mà là chuyện tranh chấp giữa Thiếu Soái quân và Lý phiệt.

Khấu Trọng lấy ba cái chung xếp lên bàn thành hình tam giác, bình tĩnh nói: “Đây chính là một trận thế hết sức lợi hại, mỗi người đều có thể biến thành mũi nhọn của trận thức, có thể tùy thời biến trận.”

Từ Tử Lăng chợt không thể không nghĩ đến Bạt Phong Hàn. Đêm đó tại Lạc Dương, sau khi Sư Phi Huyền vì chuyện của Hòa Thị Bích mà tìm bọn họ hỏi tội, ba gã đã nghĩ ra phương pháp đột vây rất hiệu quả này. Bất quá do tình thế biến đổi mà đã không sử dụng, không ngờ hôm nay lại phải dùng đến, chỉ có điều không phải là với Bạt Phong Hàn mà là Đột Lợi.

Khấu Trọng nói tiếp: “Phục Ứng thương của Khả hãn tiện cho việc công kích. Nếu không cần phải chú ý đến phía sau thì nhất định có thể phát huy cực điểm sở trường của thương pháp. Vì vậy, khi bắt đầu đột vây Khả hãn sẽ tấn công đầu tiên.”

Bọn Lý Nguyên Cát gồm tất cả mười lăm người, dừng lại cách lán bốn trượng, phân tán thành hình rẽ quạt đối diện với ba người, không hề hấp tấp tấn công.

Ba gã lúc này mới nhìn về phía địch nhân. Không ngờ không thấy Khang Sao Lợi hay võ sĩ Đột Quyết nào, mà chỉ nhận ra được bọn tay sai của Lý Mật là hai huynh đệ “Trường Bạch Song Hùng” Phù Chân và Phù Ngạn. Hai người này võ công cao cường, hiển nhiên là cao thủ có thể tiếp ứng được cho Lý Nguyên Cát. Chẳng trách nào khi nghe được tin ba gã, Lý Nguyên Cát liền đuổi theo động thủ mà không có chút cố kỵ nào.

Những người khác, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều mới gặp lần đầu. Đặc biệt thu hút sự chú ý của bọn gã có ba người, trong đó có một lão đầu quái dị, chỉ cao tới ngang vai Lý

Nguyên Cát, thân người toàn da bọc xương, dường như chỉ cần một ngọn gió to cũng đủ thổi lão bay lên trời, thần quang của hai mắt sáng lấp lánh, chứng tỏ nội công đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, ngang hàng với các cao thủ như Đỗ Phục Uy, Lý Mật. Lại thấy lão ngạo nghễ đứng bên phải Lý Nguyên Cát, lưng đeo bảo kiếm, thần thái an nhàn tự tại, rõ ràng không để ba gã trong mắt.

Đột Lợi thấy hai gã đang nhìn lão già bèn hạ giọng nói: “Người này xưng là Lão hầu nhi Lý Nam Thiên nguyên lão cao thủ trong Lý phiệt, là đường huynh và cũng là cận vệ trưởng của của Lý Uyên. Không ngờ cả lão ta cũng tới đây.”

Khấu Trọng hỏi: “Hai người ở bên trái Lý Nguyên Cát là ai?”

Đột Lợi đáp: “Người sau lưng mang đao, mặt dài như mặt ngựa kia kêu bằng Lôi Đình Đao Tần Vũ Thông, là mãnh tướng trứ danh của nhà Đường. Lôi Đình Đao Pháp của hắn danh chấn Mạc Bắc, cùng tề danh với người của Thiên Sách Phủ như Bàn Ngọc, Uất Trì Kính Đức. Người dùng thương vận hắc y kia là Khâu Thiên Giác, sủng tướng của Lý Kiến Thành, võ công còn cao hơn cả Tần Vũ Thông, chính là một cao thủ trẻ tuổi mới quật khởi ở Quan Trung.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết rõ bọn Bàn Ngọc lợi hại như thế nào, Đột Lợi so sánh như vậy đã giúp cho hai gã hiểu rõ ba người này võ công nông sâu thế nào, đồng thời cũng hiểu rõ tại sao Lý Nguyên Cát lại thập phần tin tưởng mà đuổi theo chặn đánh như vậy.

Chín người kia nhìn dáng vẻ cũng đều thuộc hàng cao thủ, luận tình thế, thực lực đương nhiên hơn xa ba gã, huống hồ viện binh của Lý Nguyên Cát còn đang kéo đến. Vì vậy kẻ cần động thủ gấp là ba gã chứ không phải họ Lý.

Khấu Trọng vươn vai đứng dậy cười lớn nói: “Lý Nguyên Cát! Ngươi tự nhận bất phàm, có dám cùng Khấu Trọng ta đơn đả độc đấu một trận không?”

Sau lưng Lý Nguyên Cát có một người bước ra, rút thanh liễu diệp đao cong cong quát lên: “Giết gà cần gì dao mổ trâu, Khấu Trọng ngươi muốn tìm chết thì để bốn nhân thành toàn cho ngươi.”

Khấu Trọng lần đầu tiên gặp phải đối thủ sử liễu diệp đao, cười ha hả nói: “Ngươi lại dám múa đao trước mặt Quan lão gia ư? Để lão tử dùng ngươi dợt cho nóng người vậy. Mau mau khai báo danh tánh ra cho ta, Tinh Trung Nguyệt của lão tử không giết kẻ vô danh.”

Mấy lời cuối đầy hào tình tráng chí này là gã học của Bạt Phong Hàn. Từ Tử Lăng bất giác mỉm cười, bèn trợ uy nói: “Lý Nguyên Cát ngươi có dám cùng với huynh đệ bọn ta đánh

cược một ván không? Nếu quý thuộc hạ đỡ được ba đao của Khấu Trọng thì bọn ta sẽ bó tay chịu trói. Ngược lại, các người hãy lập tức rút về Quan Trung, không được đến làm phiền huynh đệ bọn ta nữa.”

Đột Lợi lần đầu tiên nghe Từ Tử Lăng gọi mình là huynh đệ, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác ấm áp nồng nhiệt khó hình dung nổi, lại nghe lời đề xuất “đỗ bác” hào khí ngất trời của gã khiến huyết dịch toàn thân trào lên cuộn cuộn, đầu chí dâng đến đỉnh điểm, bèn học hai gã quên hết chuyện sinh tử, chỉ muốn đánh một trận cho thỏa chí.

Bọn Lý Nguyên Cát đều cảm thấy ngạc nhiên. Người thay Lý Nguyên Cát nghênh chiến với Khấu Trọng là “Liễu Diệp Đao” Điều Ngang, một trong tam đại cao thủ dưới trướng chưởng môn nhân Quan Trung đệ nhất đại phái, phái Lũng Tây. Danh của y vang rền Quan Trung, nếu chỉ ba đao của Khấu Trọng cũng không đỡ được thì không ai tin, ván này không đánh cũng thắng.

Quan trọng là người có danh, cây có bóng.

Loại cao thủ địa phương như Điều Ngang căn bản không thể so với Khấu Trọng danh chấn thiên hạ, cũng không phải Từ Tử Lăng “xuất khẩu cuồng ngôn” mà gã dựa vào nhãn lực cao minh nhìn ra được Điều Ngang quyết không địch nổi ba chiêu của Khấu Trọng.

Người biết rõ kỳ công quái chiêu đánh mãi không hết của Khấu, Từ chỉ có hai anh em Trường Bạch Song Hung. Lão đại Trường Kha Phủ Phù Chân liền tiến ra phía trước Lý Nguyên Cát lạnh lùng nói: “Điều huynh không nên để hấn dùng lời mê hoặc, cứ ra tay giết địch giành thắng lợi là được rồi.”

Lòng tin của Điều Ngang vốn đã giảm sút giờ lại mất đi thêm ba phần, y không ngờ ngay cả Phù Chân, từng giao thủ với đối phương, cũng không cho rằng y qua được ước định ba chiêu này.

Bọn Lý Nguyên Cát ai cũng mặt mũi sa sầm, đều cảm thấy chỉ một câu nói nhẹ nhàng nhàng của Từ Tử Lăng đã làm cho thể thượng phong người đông thể mạnh của bọn chúng không còn tác dụng. Hơn nữa lại không có biện pháp gì để cải biến tình thế, lẽ nào lại gọi Điều Ngang về rồi để kẻ khác xuất chiến thay hoặc mặt dày mà hợp lại quần công.

Sự thật thì viện binh của Lý Nguyên Cát đang trên đường tới. Hấn đương nhiên là muốn kéo dài thời gian, nhưng nếu chỉ trơ mắt mà nhìn người bên mình bị biến thành trò cười thì mùi vị đó cũng không dễ nuốt.

Khấu Trọng lúc đó bước đến cách Điều Ngang khoảng một trượng, hì hì cười hỏi: "Vị huynh đài này xưng hô thế nào?"

Điều Ngang trong lòng kêu khổ, biết rằng nếu không qua được ba đao của đối phương thì từ rày đừng hòng còn đất dụng võ ở Lý gia, bèn cứng giọng quát lớn: "Điều Ngang của Lũng Tây phái xin lĩnh giáo đao pháp của Thiếu soái!"

Nói xong lập tức xuất đao, chém ngang người Khấu Trọng.

Danh gia xuất thủ quả thật không phải tầm thường, không chỉ kinh lực đầy đủ, góc độ chính xác, mà đã phát huy đến lâm ly tột độ đặc tính phiêu dật linh động của liễu diệp đao, trong cương có nhu, trong nhu sinh biến, chiêu thế khó đoán. Chẳng qua nếu so với Loan Nguyệt đao của Vân Soái thì còn kém một trời một vực.

Khấu Trọng chỉ hơi xê dịch, tựa như bước theo phía tả, mà cũng như đang di chuyển về phía hữu, thậm chí khiến cho người ta có cảm giác gã lùi lại. Đột nhiên gã di chuyển đến bên trái của Điều Ngang, tránh được một đao lăng lệ của địch thủ trong đường tơ kẽ tóc. Điều Ngang đang muốn thừa thế truy kích thì Tỉnh Trung Nguyệt không biết bằng cách nào đã xuất hiện bên tay phải, thế như sấm chớp bổ thẳng vào đầu hấn.

Huynh đệ Phù gia đồng thời biến sắc, thấy Khấu Trọng rõ ràng bất luận thân pháp hay đao pháp đều tiến bộ vượt bậc thì không khỏi lạnh người sợ hãi.

Điều Ngang lúc đó đã hồn phi phách tán, lui lại một bước, toàn lực chém ra một đao. Khấu Trọng cười ha hả, bước lên mấy bước, biến công thành thủ. "Keng" một tiếng chém trúng liễu diệp đao.

Điều Ngang còn đang nghi ngờ thì hai đao chạm nhau, một luồng chân lực hóa tán toàn bộ đao kinh của hấn. Cảm giác đó còn thâm hơn là không chống nổi đao kinh của đối phương, chỉ cảm thấy kinh lực của bản thân như nước trút hết ra ngoài, lập tức không chịu đựng được nữa ngã chúi về phía trước.

Bọn người Lý Nguyên Cát kêu ầm lên, Khấu Trọng khẽ hất đao, liễu diệp đao của Điều Ngang đã rời khỏi tay, vùn vụt văng lên không. Tay trái gã nhẹ nhàng bắt lấy cán đao, tựa như vô lực đưa ra cửa nhẹ lên vai Điều Ngang lúc này đang từ từ ngã sắp xuống đất một nhát, giống như đang để lại tiêu kí. Điều Ngang như điều đứt dây văng đi cả trượng, rơi xuống đất không sao đứng dậy được, bụi đất bay mù mịt.

Khấu Trọng cười ha hả, không thèm nhìn Điều Ngang, thu đao vào vỏ, phủi phủi tay, nhìn sắc mặt cực kỳ khó coi của Lý Nguyên Cát rồi lắc đầu nói: “Lãng thiếu gia đánh giá hẳn quá cao rồi!”

Từ hai bên Lý Nguyên Cát nhảy ra hai người, sử dụng thiết liên giáp bông và trùy thương tấn công gã.

Hai người này đều là cao thủ dưới trướng Lý Nguyên Cát, biết rằng lần này nếu không thể giành lại chút mặt mũi cho chủ nhân sẽ vô cùng khó ăn khó nói.

Thanh liễu diệp đao trên không trung giờ mới rút xuống cách Khấu Trọng khoảng năm xích. Gã rảo bước đến, chạm chân trái vào cán đao. Liễu diệp đao hóa thành hồng quang, nhanh như chớp bắn từ dưới lên, cực kỳ lăng lệ theo góc độ hoàn toàn tự nhiên.

Khấu Trọng đồng thời sử chiêu “Kích Kỳ” trong “Tĩnh Trung bát pháp” nhún đao hợp nhất hóa thành một đạo ánh sáng vàng, hướng về phía hai người nghênh chiến. Diễn biến hết sức quỷ dị khiến cho các cao thủ của đối phương như Lý Nguyên Cát, Lý Nam Thiên cũng không nhìn ra được gã muốn tấn công ai.

Trong lòng Từ Tử Lăng chợt nổi lên một cảm giác kỳ lạ, biết rằng sau khi Khấu Trọng lãnh hội được cách dùng đao từ “Thiên Đao” Tống Khuyết, đến nay chuyên chú rèn luyện, đao pháp chung quy đã đột phá toàn diện, đạt đến cảnh giới đại thành.

Lúc đó cuộc chiến trước mặt diễn ra nhanh đến mức mắt thường không nhìn thấy được, chỉ nghe “keng keng” hai tiếng liên tục, hai vị cao thủ Lý gia, một người trúng đao trên đùi, kêu thảm một tiếng lùi lại, người kia cũng không trụ nổi bị Khấu Trọng chém liên tục hai đao cả người lẫn giáp đều bị hất văng về phía trận tuyến của Lý Nguyên Cát, trọng thương không bò dậy được.

Chỉ trong thoáng chốc gã đã đánh bại ba người của đối phương, chiến tích như vậy ai cũng không liệu trước được.

Khấu Trọng đánh đến mức húng khởi, bước thẳng đến trận tuyến của địch, đao khí ào ạt tràn ra uy hiếp địch nhân, ngửa mặt lên trời cười dài nói: “Ai muốn giết ta mau phóng ngựa qua đây!”

Lý Nguyên Cát tức giận hét lên một tiếng, tiện tay ném ngoại bào đi, lộ ra bộ võ phục bó chặt thân hình cường tráng, hoành thương quát: “Không kẻ nào được xen vào!”

Rồi vung thương hướng về Khấu Trọng nghênh chiến, hấn lúc đó đứng cách Khấu Trọng khoảng hơn một trượng, ngạo nghễ nói: "Khấu huynh quả là danh bất hư truyền. Thương này của Nguyên Cát gọi là 'Liệt Mã', dùng huyền thiết chế luyện mấy lần mới rèn được, nặng một trăm hai mươi cân, phía trước thân thương có gắn tua để ngăn máu bắn tới. Cho dù có đâm vào người Khấu huynh thì máu cũng không thể chảy theo thân thương mà làm dơ bẩn hai tay của bốn nhân."

Song mục Khấu Trọng thần quang như điện, trừng trừng nhìn Lý Nguyên Cát bá khí ngập trời, khoe miệng lộ nét cười phiêu dật. Do đứng gần nên có thể nhìn thấy cả những chuyển động nhỏ nhất trên gương mặt tươi cười rạng rỡ, gã lắc đầu than: "Tề vương dành nhiều tiền nghi cho Khấu Trọng như vậy, bốn nhân thật vô cùng cảm kích. Mời!"

Bọn Lý Nam Thiên, Tần Vũ Thông đang đứng phía sau Lý Nguyên Cát đều lộ thần sắc khẩn trương. Tuy nói bọn chúng đối với Lý Nguyên Cát thập phần tin tưởng, nhưng đối thủ lại là Thiếu soái Khấu Trọng hoành hành thiên hạ không ai cản được. Lý Nguyên Cát không chịu quần công mà mạo hiểm một mình, nói không lo lắng chỉ là gạt người thôi.

Đột Lợi và Từ Tử Lăng trong lòng khen hay, cơ hội ngàn năm có một để giết chết hoặc đả thương Lý Nguyên Cát thế này, Khấu Trọng sẽ tuyệt không bỏ qua. Bất quá Lý Nguyên Cát cũng không phải kẻ ngốc, mắt thấy đao pháp của Khấu Trọng lợi hại như vậy vẫn dám đơn đả độc đấu, chắc chắn phải có bản lĩnh.

Trận chiến đã như tên ở trên cung, nhất thiết phải bắn đi.

Lý Nguyên Cát thì có tính toán khác. Lúc hấn nghe được tin tức của bọn Khấu Trọng liền đoán ra được bọn Khấu Trọng muốn phản khách vi chủ. Hấn muốn thử xem năng lực ứng biến của ba gã, nên chưa tập kết đủ lực lượng mạnh nhất cũng lập tức đuổi đến, nếu không để ba gã chạy mất thì muốn tìm được cũng không phải chuyện dễ. Bây giờ chỉ cần giữ chân bọn Khấu Trọng ở đây đợi viện quân kéo đến thì đối phương mọc cánh cũng khó thoát.

Hấn lập tức thu nhiếp tâm thần, loại bỏ hết mọi tạp niệm trong lòng, một thương toàn lực quét qua, chủ động xuất kích.

Khấu Trọng cũng nghiêm chỉnh thủ thế sẵn sàng nghênh chiến, muốn thử nghiệm công pháp tá lực tá kinh kỳ diệu mà tối qua đã cùng Từ Tử Lăng khám phá ra. Trong lòng gã thầm nghĩ dùng kỳ công này tất sẽ chiếm được tiền cơ sau đó mới sử dụng Tỉnh Trung bát pháp thì dù Lý Nguyên Cát có năng lực thông thiên triệt địa cũng không thể thi thố được, lúc đó thì không chết cũng bị thương.

Gã tuyệt không dám khinh thường Lý Nguyên Cát, cứ từ sự lợi hại của Lý Thế Dân có thể biết được kẻ có võ công cao hơn cả thân huynh thật không phải là hạng dễ đối phó. Chỉ đến khi chân chính giao phong, nhìn thấy Lý Nguyên Cát đánh ra thương đó mới biết hẳn lợi hại đến mức nào.

Thương chuyển từ chậm thành nhanh, song thủ của hắn nắm hờ cây thương dường như chỉ để giữ cho mũi thương hướng theo một góc độ chính xác, tua thương bỗng chốc như biến thành một con lốc xoáy, hình thành một luồng khí lưu xoay tròn từ xa bao lấy Khấu Trọng.

Đáng sợ nhất là thương của Lý Nguyên Cát không phải đâm thẳng mà theo đường cong, hình thành những quỹ tích hình cung kỳ lạ giáp công cả trên không và dưới đất, đâm tới Khấu Trọng. So với một thương đâm thẳng còn khó đỡ hơn gấp trăm lần.

Khấu Trọng liếc mắt liền biết muốn dùng tá lực đả lực với loại thương pháp uy mãnh kỳ dị này khác nào nằm mơ giữa ban ngày. Thậm chí việc có nên chính diện đón đỡ hay không cũng khiến gã phải tính toán cẩn trọng.

Từ Tử Lăng và Đột Lợi đang ngưng thần quan chiến cũng phải động dung. Kẻ sử thương như Đột Lợi lại càng chấn động tâm thần, không thể ngờ Lý Nguyên Cát lại có thể đánh ra được loại thương pháp tuyệt thế kinh thiên địa, khắp quỹ thần như vậy.

Khấu Trọng lập tức lui một bước, đồng thời rút Tinh Trung Nguyệt sau lưng ra quét xéo từ dưới lên trên.

Lý Nguyên Cát hét vang, râu tóc toàn thân đều dựng đứng, lập tức trở nên uy vũ cực điểm. Liệt Mã thương trong tình huống không thể đã phát sinh biến hóa, sát sát tránh qua đao phong, lại từ một góc độ khác xoay chuyển không ngừng công về phía Khấu Trọng.

Gan dạ như Khấu Trọng cũng không khỏi lạnh buốt trong lòng.

Cảm giác đánh không trúng ngọn thương của đối phương cũng giống như kinh khí toàn thân không thể phát tiết, tuyệt không dễ chịu chút nào. Cũng may gã có thể khống chế chân khí nội thể hết sức tự nhiên bằng không đã thụ thương thổ huyết rồi.

Liệt Mã thương lại từ bên phải công đến, kinh khí thấu đến tận xương.

Khấu Trọng lúc đó không còn mơ mộng giết địch nữa mà chỉ nghĩ cách giữ mạng, đợi tránh được mũi nhọn tấn công này đã rồi mới tìm cơ hội phản kích.

Nói cách khác, dưới thương pháp cương mãnh ào ạt tấn công của đối phương, khí thế như cầu vồng của gã đã bị kiềm tỏa nghiêm trọng.

Song mục Lý Nguyên Cát loé lên dị mang, hiển nhiên đã vận chuyển chân khí đến mức tối đa, dự tính trong vòng vài chiêu sẽ giết chết Khấu Trọng, lạnh lùng nói: “Phép dùng thương vốn dựa vào đạo biến chuyển quỷ dị, Khấu huynh nghĩ thế nào?”

“Keng!”

Khấu Trọng hoành đao chém tới, trong sát na mũi thương sắp đâm đến người thì tránh ngang qua, đồng thời kích trúng đầu ngọn thương cực kỳ chuẩn xác, chế trụ được đầu mối duy nhất như di chuyển mà lại không chuyển của cả cây thương. Loa Hoàn kinh lập tức theo hướng ngược lại thâm nhập vào thân thương.

Từ Tử Lăng lúc đó mới thở ra một hơi. Chỉ mình gã có thể nhìn ra người huynh đệ suýt nữa đã bại. Mấu chốt là Khấu Trọng có thể chém trúng thương phong của đối phương hay không. Nếu không thể phá được đòn này, tất thương pháp của Lý Nguyên Cát khai triển toàn diện, chỉ khi nào Khấu Trọng ôm hận mới kết thúc, không ai có thể ngăn cản được cục diện này. Trừ phi Từ Tử Lăng và Đột Lợi không kể gì đến quy củ giang hồ mà ra tay, nhưng phe đối phương chắc cũng không khoan tay ngồi nhìn.

Lý Nguyên Cát toàn thân rung động, nhanh chóng lùi lại, hay tay nắm chặt thân thương, kinh khí xoay tròn cuối cùng cũng dừng lại.

Khấu Trọng cũng bị kinh khí phản kích của ngọn thương đẩy lui, khó mà thừa cơ công kích.

Hai người đều ngừng tay, hồi phục thể đối lập, thần tình đều có vẻ như gặp được đối thủ ưng ý.

Khấu Trọng nhe răng cười: “Thương pháp của Tề vương đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, có thể gặp được đối thủ như thế này, tiểu đệ đúng là tam sinh hữu hạnh.”

Lý Nguyên Cát ngạo nghễ nói: “Miệng người có mọc hoa cũng sẽ không tránh khỏi bại vong. Người phá được một thương vừa rồi của ta, cũng coi là có chân tài thực học. Xem thương!”

Hai chữ “xem thương” vừa dứt, Liệt Mã thương lập tức hóa thành thương ảnh ngập trời, chụp xuống Khấu Trọng.

Khấu Trọng cười ha hả nói: “Tề vương mệt rồi! Không nên sử dụng tiếp loại thương pháp xoay tròn được nữa.”

Túc thời nhân đao hợp nhất, xuất chiêu “Kích Kỳ” trong Tỉnh Trung bát pháp, hóa thành một đạo hoàng mang bổ vào chỗ bóng thương dày nhất.

Vàng dương vừa lặn xuống non tây, thiên địa mờ mịt, gió lạnh vi vút càng tăng thêm vẻ thảm liệt cho cuộc chiến này.

Người của hai bên đều bình tâm tĩnh khí quan chiến, cả dịch trạm to lớn không còn một ai khác, bốn bề đều yên lặng.

Từ Tử Lăng là người duy nhất tại đương trường minh bạch câu nói của Khấu Trọng. Vừa rồi gã đã đem Loa Hoàn kinh đổi hướng xâm nhập vào Liệt Mã thương của Lý Nguyên Cát. Hắn lần đầu tiên gặp phải loại kinh xoáy tròn ốc này đã không kịp ứng phó, tuy đã miễn cưỡng hóa giải được nhưng cũng mất rất nhiều sức, thậm chí có khả năng đã bị nội thương rồi, vậy nên không thể thi triển tuyệt kỹ được nữa.

“Bình!”

Khí kinh giao kích, bóng thương đầy trời như làn khói nhẹ bị cuồng phong thổi bay tan tác. Bọn Tần Vũ Thông đều giật mình hoảng hốt, chỉ thấy Khấu Trọng xuất đao như gió, liên tục truy bức Lý Nguyên Cát vừa đánh vừa lui, nhất thời thương vung vù vù, đao rít veo veo liên miên bất tuyệt.

Bề ngoài nhìn như Lý Nguyên Cát đã rơi vào thế hạ phong, bị Khấu Trọng đuổi chạy vòng quanh, song chỉ mình Khấu Trọng là biết rõ đối phương phòng thủ hết sức chặt chẽ khiến gã chẳng chiếm được ưu thế nào. Chỉ cần gã lộ ra sơ hở hoặc bị ép phải chuyển công thành thủ thì đối phương sẽ triển khai phản kích, lúc đó ắt khó mà chống được.

Lý Nguyên Cát lợi hại hơn gã dự liệu.

Trận chiến đang kịch liệt, bỗng nhiên tiếng vó ngựa vọng tới, càng lúc càng gần.

- o O o -